

Expoziție de utilaj agricol

Modernizarea agriculturii socialiste era unul dintre domeniile pe care Nicolae Ceaușescu le-a abordat cu maximă atenție. La începutul lui octombrie, secretarul general al PCR a făcut o vizită de lucru la Institutul de Cercetare Științifică și Inginerie Tehnologică pentru Mașini și Utilaje Agricole. S-a întâlnit cu cadre de conducere și specialiști din acest domeniu. În cursul vizitei a fost examinat modul în care se desfășurau programele stabilite privind creșterea gradului de mecanizare a lucrărilor din agricultură și realizarea unor mașini și utilaje com-

plexe, de mare randament, menite să asigure aplicarea celor mai noi tehnologii agricole. Exprimând recunoștința lor pentru sprijinul permanent acordat dezvoltării agriculturii, specialiștii i-au făcut lui Nicolae Ceaușescu o caldă primire. S-a scândat îndelung, cu însuflețire, reafirmându-se „ferma convingere a întregii noastre națiuni că reinvestirea tovarășului Nicolae Ceaușescu în funcția supremă de secretar general al partidului reprezintă garanția înaintării neabătute a patriei noastre spre cele mai înalte culmi de progres și civilizație”.

(Continuare în pag. a II-a)

PENTRU CEAUȘESCU NU EXISTAU „RĂZBOIUL RECE” ȘI „ZIDUL BERLINULUI”

În viziunea lui Nicolae Ceaușescu despre relațiile internaționale, „Războiul Rece” nu mai exista la începutul lunii octombrie 1989. Această concluzie absurdă a rezultat din declarația pe care președintele României a făcut-o la 12 octombrie 1989, în ședința Comitetului Politic Executiv (redată alăturat). „Consider că este necesar – afirma Nicolae Ceaușescu – și chiar în referințele pe care le facem la vizită și rezultatele ei (liderul PCR a efectuat o vizită la Berlin în perioada 6-7 octombrie 1989 – n.r.) și în cele ce am constatat, să ne referim și la acțiunile cercurilor revanșarde din RF Germania împotriva RD Germane și să condamnăm toate aceste încercări care sunt în contradicție cu principiile de la Helsinki, cu principiile dreptului internațional, cu Carta ONU și nu pot să servească dezvoltării colaborării. Dimpotrivă, amintesc de perioada „Războiului Rece” și în multe privințe depășesc perioada „Războiului Rece”. Și să ne exprimăm deplina solidaritate cu partidul, cu guvernul, cu poporul Republicii Democratice Germane în toate domeniile, în lupta pentru socialism, în politica internațională”.

De ce „Război Rece”?

Termenul de „Război Rece” a fost utilizat pentru prima dată de Don Juan Manuel (1282-1349). Conflictul militar existent în secolele XIII-XIV între lumea creștină și cea arabă, în Peninsula Iberică, a fost caracterizat de regentul Castiliei și Leonului astfel: „Războiul care este extrem de crud și foarte fierbinte se sfârșește fie cu moarte, fie cu pace, în timp ce un război rece nu aduce nici pace și nici nu conferă onoare aceluia care l-au inițiat”. Cu alte cuvinte, era vorba despre „un război început fără o declarație de război și încheiat fără un tratat de pace”. În 1947, termenul de „Război Rece” a fost propus de bancherul Bernard Baruch, consilier al președinților Franklin Delano Roosevelt și Harry S. Truman, precum și de Herbert Bayard Swope, ziarist și editor, pentru a caracteriza în două cuvinte conflictul dintre statele democratice occidentale și URSS, declanșat la doar câteva luni după încheierea celui de-al doilea război mondial. Sloganul respectivă

Pentru Nicolae Ceaușescu, sintagmele „război rece” și „zidul Berlinului” aveau alte înțelesuri decât pentru alți lideri est-europeni. FOTO: Arhivele Naționale

a fost preluată și utilizată în același an de ziaristul american Walter Lippmann și, treptat, a intrat în vocabularul politic.

În contextul postbelic, „Războiul Rece” reprezintă, termenul general pentru conflictul politic, ideologic, strategic și militar de după 1945 dintre aliații occidentali, conduși de Statele Unite, pe de o parte, și Uniunea Sovietică și alte țări comuniste, pe de altă parte. Principiul care stă la baza acestui conflict a fost definit de istoricul Raymond Aron ca fiind „război improbabil, pace imposibilă”. Războiul improbabil, deoarece descurajarea nucleară nu a permis americanilor și

sovieticilor să treacă de la un conflict „rece” la unul „cald”. Pace imposibilă, pentru că obiectivele SUA și URSS au fost antagonice până la sfârșitul războiului (1991). Ambele superputeri s-au implicat din punct de vedere politic, militar și economic în războaiele care au izbucnit în diferite locuri ale planetei după anul 1945 (Coreea, Vietnam, Africa, Orientul Mijlociu, Afganistan ș.a.), încercând astfel să modifice raportul de forțe existent între Est și Vest, între lumea liberă și blocul statelor comuniste. În același timp, ambele părți au încercat permanent să prevină escaladarea războaielor respective dincolo de

anumite limite, în scopul evitării unei mari confruntări militare decisive (cu arme convenționale și nucleare) între NATO și Organizația Tratatului de la Varșovia.

Căinele de pază al lui Ceaușescu: aparatul de propagandă al PCR

În octombrie 1989, Nicolae Ceaușescu ajunsese la faza de negare a unor realități evidente. Din cuvântările sale extrem de lungi, membrii aparatului de propagandă al partidului

se străduiau să extragă fragmentele cele mai avantajoase pentru liderul PCR, pe care le retușau. De exemplu, în ziarul Scînteia de la 13 octombrie 1989, a fost editată o declarație „cosmetizată” referitoare la motivele pentru care liderii țărilor socialiste nu aveau voie să acționeze pentru reînnoirea capitalismului. În schimb, paragraful despre inexistența „Războiului Rece” în anul 1989 a fost omis de la publicare. În același ziar, nu a fost publicat un alt paragraf important din declarația lui Nicolae Ceaușescu:

(Continuare în pag. a II-a)

Agenda Elenei Ceaușescu

Vineri, 6 octombrie 1989, programul Cabinetului 2 a fost de asemenea încărcat. În absența lui Nicolae Ceaușescu, Tovarășii îi preluaseră sarcinile și prerogativele.

Între orele 9:00 și 20:26, la Cabinetul 2 au fost 15 primiri. Elena Ceaușescu a prezidat în acea zi și două ședințe. Public a fost însă un singur moment din programul ei – ceremonia de plecare a lui Nicolae Ceaușescu de pe Aeroportul Otopeni spre Berlin. Cu acest punct începușe la ora 9:00 programul Elenei Ceaușescu. Ceilalți demnitari obligați la protocol începuseră ziua și mai devreme. Ceaușesții îi găseau totdeauna adunați în sala de protocol a Aeroportului Otopeni. După ce apăreau și Tovarășii, intrau în funcțiune și camerele de luat vederi.

De la aeroport, Elena Ceaușescu a venit împreună cu primul-ministru. Constantin Dăscălescu a fost apoi primul vizitator al Cabinetului 2 (orele 9:35-9:40). Până la 11:52 au fost primiri Poliana Cristescu, Emil Bobu, Silviu Curticeanu (de două ori), Vasile Milea, Nicolae Bărbulescu și Ion Ursu.

O ședință de lucru la săliță (orele 11:55-12:35) i-a reunit pe așa-zisii „factori de răspundere cu aprovizionarea Capitalei”. „Factorii” erau responsabili și de cadre sau de construcții edilitare: Emil Bobu, Silviu Curticeanu, Vasile Bărbulescu, Barbu Petrescu... Plus Ana Mureșan, Ion Necșoiu și un „etc.” care colorează lista.

Împreună, după ședință, au fost primiri Emil Bobu și Vasile Bărbulescu (orele 12:40-13:05).

În absența lui Nicolae Ceaușescu, pauza de prânz a durat mai puțin. La 14:30, la Cabinetul 2 a intrat un anume „Tov. V. Tasman”. Au urmat Silviu Curticeanu (de două ori), Ion Totu și Emil Bobu. După ce l-a reținut pe ultimul mai bine de un ceas (orele 16:30-17:45), au continuat discuțiile într-o ședință de lucru pe probleme de cadre. Până la ora 20:26, celor doi li s-a alăturat și Constantin Radu. 1989 a fost și anul alegerilor: în partid, în consiliile populare și în organizațiile de masă și obștești. Iar șefa supremă a cadrelor a decis „totul”.

Lavinia BETEA

Merele lui '89, mâncate în 2009

În laboratoarele de cercetare ale lui 1989, angajații creau de zor soiuri pomicele gândindu-se la gusturile consumatorilor din... anul 2009! O muncă de care nu știu foarte mulți oameni, dar cu siguranță apreciați de consumatorii de legume și de fructe.

Vâlcea, la banca de gene

La Stațiunea de Cercetare și Dezvoltare pentru Pomicultură Vâlcea, '89 era încă un an dintr-un șir început în 1977, anul deschiderii stațiunii. Cercetătorii de aici munceau de zor la

crearea și ameliorarea de soiuri pomicele, destinate atât pieței interne, cât și celei externe din spațiul comunist, dar și din cel occidental. O muncă complicată, cu idei de neimaginat poate pentru omul neinformant. Profesorul universitar Ioan Botu, directorul stațiunii, vorbește despre 1989 la locul de muncă, comenzi, gene și pomicultură.

„Stațiunea a fost deschisă în 1977, cu scopul de a sprijini zona, județul Vâlcea. S-a dorit dezvoltarea pomiculturii în zonă, dar și desfășurarea unor cercetări cu profil național. Ne-am specializat în ameliorarea plantelor pomicele, ameliorarea genetică, prac-

tic, crearea de noi soiuri. În final, ne-a revenit sarcina de a păstra banca națională de nucifere: nuci, aluni, castani, precum și prunul, care este planta de bază, națională am putea spune.” În anul deschiderii, aici au ajuns mai mult cercetători tineri. De la cinci cercetători la început, se ajunsese în 1989 la 11. Tot personalul unității era de 250 de persoane, plus o dotare foarte bună.

Anul 1989 a găsit stațiunea în subordinea Ministerului Agriculturii. „Primeam foarte multe ordine de la fratele lui Nicolae, de la Ion Ceaușescu.

(Continuare în pag. a II-a)

JURNALE PERSONALE

6 OCTOMBRIE

Obsesiile noastre legate de Est se concretizează. Istoria a luat-o razna. În vâzul lumii întregi nații din Est trec spre Vest pe jos, cu mașina, cu trenul. Acum, cortina s-a lăsat. RDG a închis frontierele. În timp ce Gorbaciov se află în vizită oficială în Berlinul de Est, au loc în toate orașele din RDG manifestări la care se strigă Freiheit! În aceeași zi, azi, Ungaria a schimbat regimul. S-a terminat cu Partidul Comunist – cu Partidul Unic! Petrecem ziua ascultând radioul și privind la televizor. O pagină de istorie a fost întoarsă. Nu credeam că aveam s-o trăim. Îmi dau seama că eram de resemnați, obișnuiți să ne vedem speranțele distruse. Acum, valul este prea mare, popoarele vor fi luate pe sus – el va lua cu sine și alte popoare – afară doar dacă Rusia va folosi armata. Dar există un timp pentru toate – or, momentul artileriei grele pare să fi trecut. Reportajele din URSS, publicate în Le Monde, fac să reiasă dificultățile prin care trece regimul

sovietic și care îl împiedică să dea înapoi. Dar armata sovietică este intactă. Căstă militară e arbitral situației. Cum va reacționa?

Sanda Stolojan, Nori peste balcoane. Jurnal din exilul parizian. Traducere din franceză de Micaela Slăvescu. Revizuită de Sanda Stolojan, București, Humanitas, 1996, p. 306-307

Ieri-dimineață, vizită la dl Paleologu. Mașina Securității vizavi, ca de obicei în ultima vreme. Și eu am coadă. Așa ne stă bine. Până se hotărăscă ne termină. „Dacă mai te vezi cu Paleologu, o să-ți rup picioarele”, mi-a zis colonelul fără să-și schimbe mina, ca și cum zicea bună ziua. Intru-n casă, e devreme. Vorbim de una, de alta. Nu înregistrez nimic pentru carte. Urcăm pe terasa, unde domnul P. crede că nu sunt microfoane și că nu ne auzim. (...) Suntem atât de neajutorați, dar atât de îndreptățiți în ceea ce încercăm să facem. Almanahul nostru cu scriitorii refuzați. Grupul pare să prindă în sfârșit contur. Găseșc mai mult curaj ca altădată. E de acord.

(Continuare în pag. a II-a)

CALENDAR

6 octombrie (vineri)

Soarele a răsărit la 7:19, a apus la 18:48
Luna a răsărit la 13:59, a apus la 22:07
Sărbătoare creștină: Sf. Apostol Toma; Sf. Mucenită Erotidia.

S-a întâmplat la 6 octombrie 1989

● La Ambasada română din Paris au fost deschise o expoziție de pictură românească modernă și o expoziție de carte social-politică și culturală. Au participat oameni de cultură și artă, ziariști.
● Jiang Zemin, secretar general al CC al PC Chinez s-a întâlnit cu Yasser Arafat, președintele Comitetului Executiv al OEP. Cu acest prilej a fost efectuat un schimb de vedere, cu privire la situația din Orientul Mijlociu, la lupta poporului palestinian din teritoriile ocupate. A fost exprimat sprijinul deplin al Chinei față de cauza poporului palestinian.

Roxana VINTILĂ

Din amintirile cancelarului vest-german Helmut Kohl

Nicolae Ceaușescu avea dreptate în toamna anului 1989, când afirma că personalități politice de la Bonn acționau pentru realizarea unității Germaniei. Evident, liderul român aborda subiectul respectiv de pe poziții staliniste, acuzând de fiecare dată guvernul Republicii Federale Germania de faptul că sprijinea „cercurile revanșarde, fasciste”. Cuvintele respective făceau parte din arsenalul propagandistic al PCR încă din perioada interbelică, fiind preluate de Nicolae Ceaușescu de la Gheorghe Gheorghiu-Dej și predecesorii acestuia.

În opinia lui Nicolae Ceaușescu, sprijinirea regimului comunist est-german, creat cu forța de sovietici la încheierea celui de-al doilea război mondial, constituia o datorie pentru președintele României. Cancelarul vest-

german, Helmut Kohl, avea o părere total opusă și a reușit să o impună fără violență în toamna anului 1989, în ciuda discursurilor de „condamnare” rostite de Nicolae Ceaușescu. Și nu a fost o întâmplare faptul că, la 21 decembrie 1989, după-amiază, locuitorii municipiului Sibiu care demonstrau la Comitetul Județean de Partid și Primărie în semn de protest față de regimul condus de Nicolae Ceaușescu scandau lozincile: „Ceaușescu fii boier, fă și tu ca Honecker!” (Demisiează!) și „Dacă vrei să ai nepoți, dă-ne vată și chiloți!” (referindu-se, evident, la penuria de bunuri de strictă necesitate creată de Nicolae Ceaușescu pentru achitarea în mod anticipat și integral a datoriei externe a țării).

(Continuare în pag. a II-a)

JURNALUL OMULUI SIMPLU

Fobia cozii

„Numele meu e Mircea Răcaru și în 1989 aveam 9 ani. Majoritatea copiilor de vârsta mea sau mai mici decât mine aveau diferite temeri, inoculate sau nu de părinți – teama de țișan (că «vine și te ia în sac»), teama de se-

pot urca într-un lift plin, nu pot intra într-un supermarket în zilele de sârbătoare, nu mă simt prea confortabil nici în parc duminică. E prea multă lume...

Pe vremea lui Ceaușescu, singura treabă pe care eu trebuia să o fac în casă era să stau la cozi. Prima era dimineața, la 5:00, la lapte. O oră și jumătate cel puțin pierdeam acolo. Apoi mă mutam la pâine. Astea erau aproape zilnice. Apoi urmau cele săptămânale la unt, tacâmuri, ulei, făină, zahăr... Și cea lunară, la butelii.

(Continuare în pag. a II-a)

ROMÂNIA ÎN PRESA INTERNAȚIONALĂ

Cultură și represiune în România

Presă din lume a fost deosebit de bogată în informații despre România și din toate domeniile: de la evenimente culturale până la analize privind drepturile omului și texte ale disidenților.

„Visul unei nopți de vară”, la Arena Stage din Washington D.C.

Joe Brown și David Richards scriau în „The Washington Post” de la 6 octombrie 1989 despre o reprezentare românească pe Arena Stage. „Între minirecenzile de la 6 octombrie 1989, Washington Post o publică și pe cea a piesei «Visul unei nopți de vară», în regia lui Liviu Ciulei, pusă în scenă la Teatrul Arena Stage din Washington D.C. Celei mai populare comedii ale lui Shakespeare îi este dată o interpretare originală și tulburătoare de către regizorul român Liviu Ciulei. Acțiunea pare să se desfășoare într-o discotecă futuristică. Puck, exuberantul spiriduş, este văzut ca un golan cu accent de Bronx. Iar flăcăii derutați, învrăbiți de conflictul iscat dintr-un concurs de erori, sunt înarmați cu bricege. În această producție, seducția se învecinează cu violul, aruncând într-adevăr o vraja deosebită asupra scenelor. Desigur, nu este clasică vraja sub clar de lună. Totul este mult mai auster. Dar Ciulei, unul dintre cei mai mari regizori internaționali, are o viziune extraordinară și dă unei piese atât de cunoscute o interpretare proaspătă”.

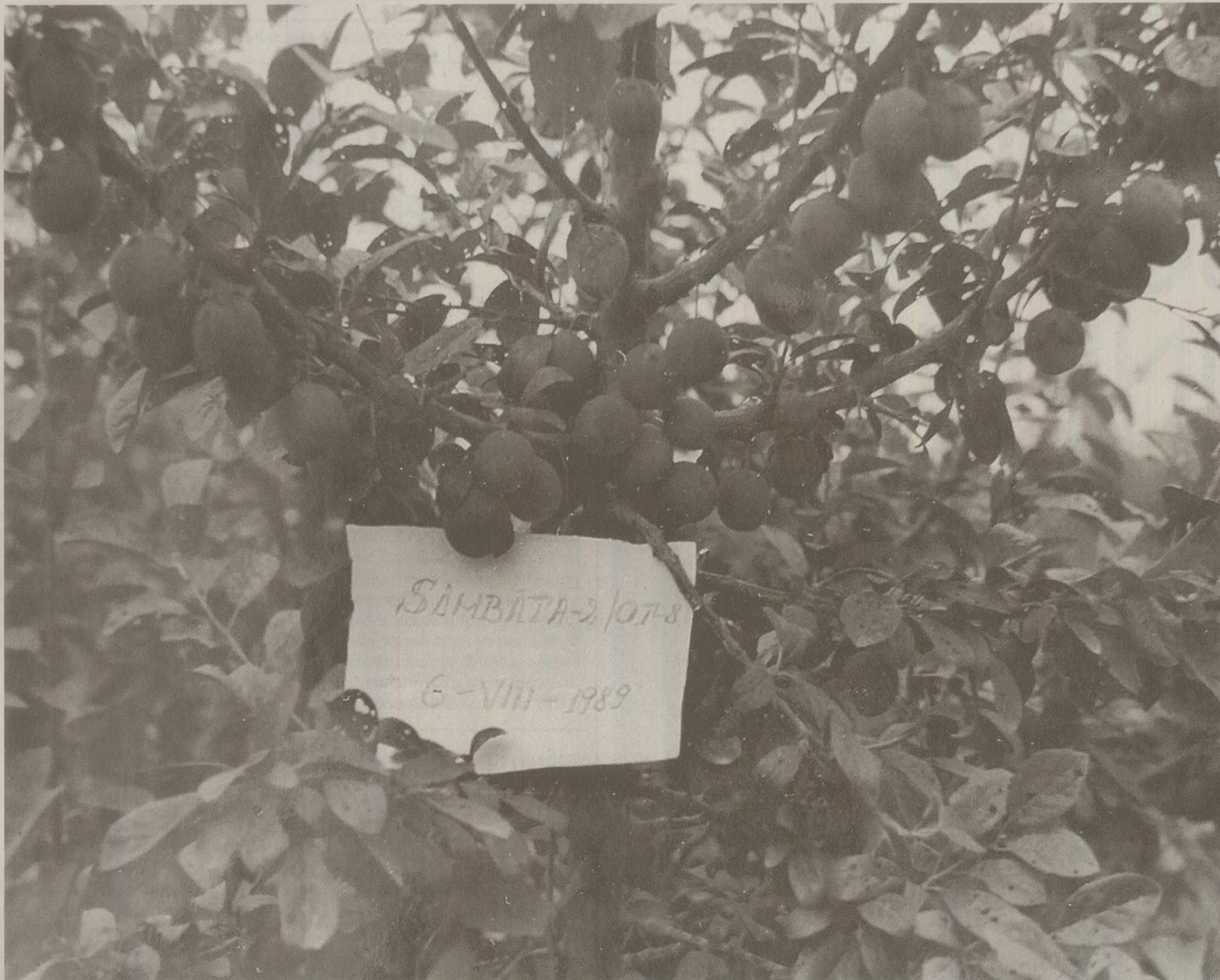
Represiunea din România

În El Pais, 6 octombrie 1989, J.L. Regueira scria despre raportul prin care Dumitru Mazilu, expert ONU, denunța represiunea exercitată de Guvernul de la București. „Tribunalul Internațional de Justiție de la Haga a încheiat ieri ședințele publice în cazul raportului special ONU, românul Dumitru Mazilu, reținut la București, din cauza publicării raportului cu privire la încălcările drepturilor omului din țara sa. Din acest raport, El Pais publică astăzi paragrafele esențiale. Carl-August Fleischhauer, consilier juridic ONU, a amintit tribunalului că, în calitate sa de expert ONU, profesorul român se bucură de imunitate. Tribunalul a început să primească în luna iulie cereri de la statele membre ale subcomisiei pentru drepturile omului în favoarea punerii în libertate a lui Mazilu.

(Continuare în pag. a IV-a)

MERELE LUI '89, MÂNCATE ÎN 2009

Materialul pomicol avea mare căutare la export. Se trimiteau „afară” meri, pruni, soiuri altoite, stoloni de căpsuni

(Urmare din pag. 1)

El era ministru adjunct al Horticulturii și pe lângă problemele politice, care erau inerente și de care trebuia să țină seama, el se înconjurase și de specialiști. De bine, de rău, specialiștii aștia veneau și cu noutăți, cu ce vedeau afară, știau mersul... Se încerca prin fel de fel de tertipuri să mergem și noi în direcția asta a Occidentului, pentru că era cea mai valabilă pentru viitor. Am ajuns să avem o pomicultură, la nivel de țară, destul de satisfăcătoare. Ne situam printre țările cu producție peste medie pe cap de locuitor, un lucru foarte important”, povestește directorul.

În 1989, „terenul de joacă” al cercetătorilor era de 1.035 de hectare teren. 600 dintre acestea reprezentau plantații pomicole. În țară, cu plante de la stațiune se făcuseră plantații intensive pe 4.500 de hectare. Stațiunea era un soi de locomotivă în dezvoltarea pomiculturii.

Fructe de Bujoreni

Vremea culesului poamelor se apropia în 1989. Plantațiile stațiunii erau rodnice. Cu toate acestea, principalul produs era altul. „Din unitatea noastră am dat foarte multe fructe la export, dar și pe piața internă. Totuși, cel mai mare export timp de 25 de ani a fost de material săditor pomicol. Exportam meri, pruni, port aloți, soiuri altoite, stoloni de căpsuni. Pot să spun că am dat aproape anual milioane de plante în Germania, Polonia...”

Stațiunea avea contracte cu organisme care preluau și vindeau produsele – întreprinderile de legume, Fructe și cu fabricile de conserve. De contractele cu țările capitaliste se ocupa Fruct-Exportul. În țările socialiste contractele le făcea stațiunea direct. „Cea mai mare parte din produsele prelucrate de INF-uri și de fabrici mergeau la export. Ei preluau și de la stat și de la particulari, am avut în județ chiar și atunci particulari. Era

o situație interesantă, CAP-urile ieșeau pe pierdere, INF-urile aveau profit. Se plătea la kilogram, undeva între 2 și 4 lei. Destul de mic prețul.”

Institut, institut, dar planul era dat de stat. Astfel, profesorul universitar își aducea aminte de planurile un pic cam... treale care li se puneau în față. „Nouă prin plan ni se impuneau recolte... cantități mult mai mari decât IAS-urilor sau CAP-urilor. Când se raporta producția, se făcea în două feluri. Două cazuri foarte distincte. Erau producțiile acelea enorme, care de multe ori depășeau cu mult potențialul biologic, ceea ce poate da o plantă sau un soi. Și nouă ni s-a impus să dam producții de tipul acesta.”

Al doilea tip de raportare era cel din contabilitate, cel adevărat. Aici nu puteam să dau ce n-am, era vorba de gestiune, de partea financiară. Aici mă controla pe acte. Trebuia să justific și producția și veniturile. Noi aici am avut foarte multe discuții, inclusiv cu foște prim-secretari. Nu am vrut să semnăm. Ni se cerea la prun sau la măr, producție de 20 de tone la hectar. În medie mergeam și noi între 8-10 tone. Dar nu puteam să ne ducem la douăzeci și ceva de tone!”

Drumul între mit și realitate

Ca și alte institute ori unități de producție, și cei de la Bujoreni trebuia să meargă înainte ca la circ, pe sarmă. Nici să nu dea ascultare superiorilor de la minister și partid, dar nici să se îngroape în probleme! Calea de mijloc găsită de ei era destul de... ingenioasă. „Nevoia te învăța. Aveam să zicem două hectare, în punctul cutare, care-mi dădea 30 de tone. Raportam. În punctul cutare am producție de atât. Cum raportau ei mai departe, nu ne mai interesa! Ne strecuram și noi așa, cum puteam. Tot ei ne învățau!”

Se puteau obține și recolte așa de mari. Odată s-a raportat 31 tone de

porumb la hectar. Potențialul biologic al porumbului în condiții ultra optime nu poate depăși 25 de tone, dar se raportau la noi și 31 de tone! Lui Ceaușescu i se spunea că sunt exagerate lucrurile astea, dar... tot așa rămâneau. Ion Ceaușescu știa și el aceste lucruri și nu comenta. El oricum avea o poziție... nu prea era băgat în seamă. Pentru pomicultură însă, el a constituit un element pozitiv, pentru că a sprijinit foarte mult. Unde vedea că se face ceva, că se lucrează, venea și ajuta cu ce putea.”

Joaca de-a Creația

În ce consta până la urmă munca lor? Ce se alegea de ea? Mâncăm noi acum ce gândeam ei atunci? „Ca să crezi un soi nou, e necesar ca cercetătorii să știe unde trebuie să ajungă. Trebuie pregătire deosebită plus informare la nivel mondial, nu trebuie să descopăr ceva ce este deja descoperit la nivel mondial. Aici la stațiune ne ocupăm de ameliorarea soiurilor pomicole.”

Studierea resurselor genetice. Acele bănci de gene le păstrăm sub diferite forme-plantații, plantații speciale, sau containere, ori în laboratoare-țesuturi, eprubete, containere cu azot lichid. Această muncă în cercetare presupune niște pași de lungă durată. Un nou soi îl crezi în 15-16 ani. Eu trebuie să mă gândesc acum ce va dori populația peste acești 15 ani. E foarte greu. Este o competiție internațională. Și nu se poate fără cercetare într-o țară. Degeaba aduci soiuri excelente din America, să zicem, dar aici nu dau rod din diverse motive.

Pe vremea comunistilor, pentru ca un soi să fie considerat bun, trebuia să îndeplinească câteva criterii, unele valabile și astăzi. Se dorea productivitate cât mai mare la hectar, rezistența la boli și dăunători, compoziție (chimică, nivel de vitamine, gust). Chiar și soiurile noi rezistente la boli și dăunători își pierd aceste proprietăți în câțiva ani. Este nevoie de cerce-

tare continuă.”

Cercetătorul spune că o plantație de măr super intensiv (densitate mare), poate da rod din anul doi, și durează cam 15-20 de ani. O exploatare rentabilă. Prunul, ciureșul pot crește la 30 de ani exploatarea. Nucul sau castanul, 60, 80, 100 de ani. Totuși, se pare că trebuie să mai ținem cont de ceva foarte important, modal! „Exact, moda soiurilor, la fel de schimbătoare și importantă ca și moda femeilor! Și în '89 erau la modă anumite soiuri, dar se vedea mai puțin la noi.”

Fără partid nu se poate!

Directorul Ioan Botu își recunoaște apartenența la Partidul Comunist. Pe scurt, dânsul povestește această experiență.

„Am fost membru de partid din 1965. Eram student când am intrat în partid. Și aici aveam organizație de partid. Era un secretar organizatoric și unul cu propagandă. În unitățile astea de cercetare era un alt aer, era ceva mai... intelectual, noi aveam altele de dezbătut. Veneau activiști pe aici, dar se purtau furmuri cu noi, nu prea ne obligau, doar atunci când trebuia să ajutăm CAP-urile. Propaganda însemna ședințe, o dată la o lună sau la trei luni, când veneau și prezentau nu știu ce lucrări, ce cuvântări ale lui Ceaușescu. Aveam obligație însă să puneam în toate birourile tablourcu Ceaușescu.”

O amintire îi vine în minte directorului de la Stațiune și fața i se luminează. „Când m-au numit director, nu aveam inginer-sef. Am făcut două propuneri. Cum am făcut, cum i-am nimerit, amândoi erau fii de popă! Dar ingineri foarte buni și membri de partid. M-au chemat la partid. «Fă, domne, propuneri pentru funcție! Păi, am făcut! Păi, cum? Nu știu că ăia sunt fii de popă, că...» Lasă-i, domne, sunt buni profesioniști! Problema era alta. Cineva avea interes să aducă pe altcineva pe acel post.”

Coslin ANGHEL

JURNALUL ZILEI

(Urmare din pag. 1)

Dialogul de lucru s-a desfășurat în cadrul unei expoziții special amenajate pe platoul din fața institutului, unde erau prezentate o serie de o serie de utilaje agricole la care, pe baza indicațiilor tovarășului Ceaușescu, au fost aduse îmbunătățiri în vederea adaptării lor la noile tehnologii de cultură.

Formalism comunist

Adunările generale și conferințele organizațiilor de partid din Mara-mureș se desfășurau, în toamna anului 1989, într-un climat de mare exigență. Totuși au existat și note discordante, excepții față de regula acestei preocupări dominante. Acesta a fost cazul unor adunări de partid ale organizațiilor de bază din Cooperația Meșteșugărească, unde se recunoștea oficial că „și-au făcut loc manifestări de formalism, de grabă în pregătirea adunărilor și în desfășurarea dezbaterilor”. Astfel, la cooperativele „Prestarea” și „Sigheteană”, din Sighetul Marmației și „Înainte” din Șomcuța Mare, adunările s-au desfășurat în pripă, cu materiale pregătite superficial, existând și cazuri în care au absentat chiar și comunistii. Deși membrii de partid de la Cooperativa „Înainte” aveau numeroase motive de satisfacție pentru rezultatele obținute în ultimii ani, biroul organizației de bază a ales „formula cea mai nepotrivită pentru darea de seamă, rezumându-se la aprecieri generale. Și doar la insistența sălii s-au auzit, în cele din urmă, numele unor fruntași în producție, dar și ale unor comunisti certai cu disciplina, cu cerințele codului eticii și echității, care întârzie sau absentează nemotivat de la program, oameni care prin comportamentul lor în societate nu constituie exemple pentru colective pentru care lucrează.”

Lucrări editare în București

Chestionat în legătură cu realizările editare înregistrate în 1989, Virgil Pascu – directorul Direcției Domeniului Public din Consiliul Popular al Municipiului București, a declarat că: „S-a modernizat Calea Victoriei, între Splaiul Dâmboviței și Strada Sevastopol, asfaltându-se carosabilul și înlo-

cuindu-se bordurile vechi cu borduri mozaicate. Pentru întreținerea drumurilor și străzilor s-au realizat peste 1.070.000 mp de îmbrăcăminte asfaltică din beton, precum și pavaje din pavele și bolovani. De asemenea, s-au înlocuit peste 52.000 de metri lineari de borduri și s-au executat balastări de străzi pe aproximativ 514.000 mp”.

Producții-record la Scornicești

Într-o telegramă adresată tovarășului Nicolae Ceaușescu, CAP Scornicești, județul Olt, raporta realizarea unor producții agricole record. Dar înainte de acestea, telegrama oficială se remarcă ea însăși printr-un alt „record”: producția de laude aduse lui Ceaușescu, „Într-o atmosferă de înaltă vibrație patriotică determinată de profunda dezbateră a documentelor pentru cel de-al XIV-lea Congres al PCR, la a căror elaborare și fundamentare dumneavoastră, mult iubite și stimat tovarășe secretar general Nicolae Ceaușescu, v-ați adus o contribuție decisivă, cooperatorii și mecanizatorii, toți oamenii muncii din Scornicești, într-un glas de cuget și simțire cu întregul partid și popor, își exprimă cele mai alese sentimente de recunoștință și aleasă prețuire pentru tot ceea ce ați făcut și faceți spre binele și prosperitatea națiunii noastre socialiste”. Succesele agricole urmau undeva, către sfârșitul telegramelor. Cu cele mai alese sentimente de dragoste fierbinte, vă raportăm că am recoltat porumbul de pe întreaga suprafața

cultivată, obținând în medie la hectar, în condiții de neirigare, 33.100 de kilograme porumb știuleți, ceea ce ne-a permis să livrăm suplimentar la fondul de stat peste 4.500 de tone”.

Aniversarea RDG

În dimineața de 6 octombrie 1989, Nicolae Ceaușescu a plecat la Berlin, pentru a participa la festivitățile prilejuite de împlinirea a 40 de ani de la întemeierea RDG. În această vizită a fost însoțit de tovarășul Gheorghe Oprea, membru al CPEX al CC al PCR. La plecarea sa de pe Aeroportul Otopeni au fost de față Siegfried Anders, însărcinatul cu afaceri al RDG la București, precum și alți membri ai Ambasadei. Delegația oficială a sosit la destinație la ora locală 10:05, când aeronava prezidențială a aterizat pe Aeroportul Schönefeld, din Berlin. La scara avionului, tovarășul Nicolae Ceaușescu a fost întâmpinat și salutat cu multă cordialitate de tovarășul Erich Honecker, secretar general al CC al PSUG, președintele Consiliului de Stat al RDG, care i-a adresat un cald și bun venit. În cursul aceluiași zile, președintele României a participat la adunarea festivă organizată la Palatul Republicii din Berlin de către CC al PSUG, Consiliul de Stat, Consiliul de Miniștri și Consiliul Național al Frontului Național din RDG, cu această ocazie. În cursul manifestărilor oficiale, Nicolae Ceaușescu a luat loc în prezidiul adunării, alături de conducerea de partid și de stat din RDG și de șefi ai celorlalte delegații oficiale.

Vasile SURCEL

Adeseori secondat de cumnatul său Bărbulescu, „Tovarășul” vizita locurile de baștină. Din program nu lipseau expoziții cu produse FOTO: Arhivele Naționale

DIN ARHIVELE SECURITĂȚII

Filaj de dimineața până seara

MI DSS-SMB, Serv. Indep. de Inv. Strict secret Ex. Nr. 1 Către SMB

La adresa dvs. nr. 123/SM/009638 din 29.IX.1989 vă comunicăm: Naghiu Iosif, fiul lui (...) și (...), născut la 11.III.1932 în București, scriitor la Uniunea Scriitorilor, este necăsătorit și domiciliat în (...).

Locuiește la adresă din octombrie 1982 și ocupă singur un apartament proprietate de stat compus din două camere.

În mediul de domiciliu este apreciat ca un element liniștit și serios, respectuos, corect și necomunicativ

JURNALE PERSONALE

(Urmare din pag. 1)

Va încerca să adune câțiva din generația lui, eu pe cei tineri. Poate iese de data asta ... (...)

Stelian Tănase, Acasă se vorbește în șoaptă. Dosar și Jurnal din anii târzi ai dictaturii, Compania, 2002, p. 148-149

Ei, așa mai merge! M-am trezit pe la 3:00, n-am aprins lumina și am readormit pe la 5:00. Mă simt bine. Fac ore cu „ferestrele” alea neghiobe de la Gavriluță pornire și, după aceea, chiar beau o bere cu Georgel și Florin C. De la librărie iau „Creație și morală” de Marin Preda... Nu înțeleg de ce mă apucă o ameteală rea de tot. Acasă, la orizontală. Nu merg nici la Consiliul profesoral, nici la serial. Îmi revin după un somn scurt. Fata cu cititul contuarului anunță o sumă exorbitantă de plătit și nici măcar n-am fost acasă în

în raporturile cu vecinii, având în bloc o activitate psio-socio-comportamentală corespunzătoare.

I.N. nu este cunoscut cu rude stabilite peste hotare și nu a fost semnalat să întrețină la domiciliu relații cu persoane semnalate a fi cetățeni străini.

Primește uneori la domiciliu vizite din partea unor indivizi cunoscuți ca sunt actori sau scriitori. Mai des primește la domiciliu vizite din partea unei individe, în vârstă de circa 30 de ani, ce are o afecțiune la unul din membrele inferioare, cu care trăiește în concubinaj.

I.N. este cunoscut că uneori la orele serii ascultă la domiciliu emisiunile

unor posturi de radio străine, însă nu a fost auzit să angajeze în prezența vecinilor discuții de natură politică ori să colporteze știri transmise din aceste posturi.

Obiectivul a mai fost verificat la cererea SMB prin adresa nr. 122/CN/00476601 din 26.IV.1988.

Șef comp. Ss indescifrabil OF OPI Ss indescifrabil 06.X.1989 Stelian Tănase, Acasă se vorbește în șoaptă. Dosar și jurnal din anii târzi ai dictaturii, București, Compania, 2002, p. 167-168

semestrul ăsta! Așa merge cu planificarea socialistă! Directorul Șandru de la nr. 3 ne dă puțin cartofi din magazia școlii, Mirică ne-a adus din voiajurile lui cu harduba 5 kg de brânză de vacă, numai zer și la scurgere rămân 3 kg. Tot e bine. Cartofi! Prăjiți cu brânză, minune gastronomică... Emisiune literară. Monica arată ce soartă le-a asigurat regimul politienesc puținilor noștri scriitori contestatari. Te apucă mila și groaza, ca în tragedia antică. Virgil insistă în „Revista revistelor” asupra Gabrielei Adameșteanu (cea care a scris „Dimineața pierdută” și acum „Vară-pri-măvară”) și asupra grupajului despre avangardă, din „Steaua”. Gelu se referă la un roman publicat în Franța de Dumitru Țepeneag, sub semnătura Ed Pasternag (Țepeneag – anagramă care înseamnă ceva în franceză, nu mai stau să descălesc). Și altele, despre sistemul nostru șleampt, despre „purceaua moartă a socialismului biruitor”. „Manevrele stupide”, „mas-

carada alegerilor”, prin care toată lumea se roagă în genunchi să fie reales Marele Pigmeu. Dalai Lama a fost desemnat la Premiul Nobel pentru Pace. Chinezii se supără, protestează. Or fi vrând premiul pentru cei care au tras cu tunurile în manifestații. Românii și alții așteaptă acest premiu, la anul, pentru Doina Cornea! Microbul îl răvinește de mult pentru el, nu degeaba își spune și îi spun slugile „Eroul al păcii”. Exodul est-germanilor continuă vertiginos 32.000 în septembrie, plus alții din ambasade. Exodul spre Occident, afirmă Bush, reprezintă un punct cardinal în istorie. Și mai mult, o cotitură uriașă o reprezintă situația din Polonia și din Ungaria... Diana are probleme cu reumatismul cervical și eu n-o pot ajuta decât cu frecții ușoare cu spirt.

Constantin Trandafir, 1989.

Vedere din provincie.

Jurnal, București,

Editura Vestala 2009,

p. 187-188

ARTICOLUL ZILEI

Pregătiți pentru întâlnirea cu viitorul

Adunarea de dare de seamă și alegeri a uneia dintre organizațiile de bază din Secția T48 a Întreprinderii Tractorul din Brașov – organizația de bază din atelierul piese turnate din aluminiu, fontă și forjate – se ținuse cu o zi înainte. Directorul general al întreprinderii, Octav Căpitănu, aflase că acolo „s-au emis noi idei pentru modernizare”. Motiv pentru care l-a chemat pe inginerul Ambruș Carol, șeful serviciului pregătire a fabricației și i-a cerut să meargă până acolo și să afle concret despre ce-i vorba.

Îl însoțim și noi pe inginer. Și ce aflăm? Adunarea respectivă debutase cu elogierea – pe deplin meritată – a rezultatelor obținute în domeniul modernizării producției. Dar în acel moment a luat cuvântul comunistul Octavian Popa, care a spus: „Eu cred că nu trebuie să mai vorbim despre ce am făcut. Ce-am făcut, știm. Dar ce am început în domeniul modernizării n-am terminat. Spre ce trebuie să mai facem și cu ce putem contribui fiecare, cred eu că e bine să ne îndreptăm atenția”.

După această intervenție, aflăm de la secretarul comitetului de partid din cadrul secției, dezbaterile s-au transformat din elogi – repetăm, meritate – în multe propuneri, dar în multe critici. Și secretarul comitetului de partid din cadrul secției începe să le sistematizeze. Observăm că, o dată cu notarea lor, inginerul Ambruș Carol abia își stăpânește zâmbetul. Ca în final, să adauge: „Nu degeaba vă spunem noi vouă, celor din secția T48 – zice el – că ați intrat în secolul XXI. Voi sunteți cu adevărat oameni ai progresului tehnic”. Parcă nu ne-ați cunoaște – a venit replica. Doar ați conștientizat până nu de mult această secție.”

Pe moment, n-am înțeles acest dialog și am cerut explicații. Care, în esență, ar putea fi astfel rezumate. Modernizarea secției T48 – secție care produce motoare, era și este vitală pentru imprimarea unei înalte productivități pe întreaga întreprindere. Dar în acțiunea de modernizare a secției respective, lucrurile demaraseră într-un ritm de melc. Și atunci, comunistii au cerut conducerii întreprinderii: „Grăbiți proiectarea, grăbiți fundamentarea tehnico-economică, și restul facem noi prin autoutilare. Fără

întreruperea producției. Prin forțele noastre, chiar dacă nu vom sta să numărăm orele de muncă cu ceasul în mână”.

Și, într-un an și jumătate, fără a sta nimeni cu ochii pe ceas, bălălia pentru modernizarea secției T48 – „bătălia celor 500 de zile pentru nou” – s-a desfășurat zi și noapte, prin angajarea tuturor forțelor colectivului. Iar această bătălie se apropie acum de finalizare. Argumente? Organizarea fluxurilor tehnologice este de o concepție absolut revoluționară. Automatizarea și mecanizarea ating procente de 100%.

Secția a făcut saltul - prin modernizare – de la o capacitate de producție de motoare de 48.000 la 90.000, iar curând 100.000 motoare pe an.

S-au făcut calcule, care argumentează mai expresiv decât orice vorbe, că efortul comunistilor, al celorlalți oameni ai muncii din această secție încorporează în el și eroism și performanță. Dacă lucrările de modernizare ar fi fost executate cu forțe specializate din afară – proiectanți și constructori – ar fi durat cel puțin doi ani. Pe când așa, prin investiția de pasine și răspundere, de devotament, s-a realizat într-un an și câteva luni. În 500 de zile. Comunistii – au dovedit-o încă o dată – știu să câștige întotdeauna bătăliile cu noul. Cu progresul tehnic.

Nu vom intra în amănuntele tehnice și organizatorice prin care s-a realizat această performanță. Vom insista asupra unui singur fapt. A cărui semnificație pune totul. Fiecare dintre cei 350 de comunisti, câți numără secția, a investit peste o sută de ore, peste timpul de muncă normat, pentru ca secția să intre mai repede, ca nivel de modernizare, în secolul XXI. Și e de punctat de a intra. Chiar până la sfârșitul actualului cincinal.

Iar comunistii de aici n-au timp de laude. Au înțeles – și acționează ca atare – pentru că documentele pentru Congresul al XIV-lea al Partidului îi cheamă în prezent la întâlnirea cu viitorul... Și îi cheamă să pregătească, prin munca lor, această întâlnire.

Constantin Priescu
Știința, nr. 14.653/1989

Fobia cozii

(Urmare din pag. 1)

Dimineața, bătrânele și bătrânii de la coada la lapte erau binevoitori. Mă mai lăsau să stau pe scaunelul lor adus de acasă, îmi mai dădeau un biscuit din buzunar, care avea întotdeauna gust de naftalină, mă mai frecau cu mâna pe spate când începeam să clăntân din diințe de frig. O dată ce venea mașina cu lapte însă, totul se transformau. Am și acum, dacă stau să-mi amintesc, o imagine de coșmar. Cu mămăi și tăți care își pierdeau privirile blânde și deveneau instantaneu monștri o dată cu oprirea motorului mașinii de marfă. Cu paltoane, sacouri sau de-a dreptul brațe vâ-

joase care mă sufocau, mă împingeau spre spatele cozii sau mă dărau peste sacoșă cu sticle. Cu oameni, până atunci draguți și amabili, care acum se călcău în picioare, strigau și aproape se luau la bătaie.

Îmi aduc aminte de o dimineață în care șoferul de pe mașina de lapte m-a salvat literalmente de sub picioarele oamenilor de la coadă. Mă sufocaseră în imbulzeală și am leșinat, pentru că nu mai aveam aer... M-am trezit întins pe iarbă, pe marginea trotuarului, cu omul ăla făcându-mi vânt cu un carton. Eram slăbuit pe atunci... Probabil s-a temut să îmi dea vreo palmă, că să nu îmi facă mai mult rău. Când am deschis ochii, m-a întrebat: «Ești bine,

măi, băiete?» Am dat din cap că da. M-am ridicat de jos și am dat să mă întorc la coadă, dar șoferul nu m-a lăsat. M-a dus în spatele magazinului și mi-a dat două sticle de lapte. Mă gândeam că, uite, am luat pe sub mână...

Când am trecut pe lângă oameni, bărbatul a strigat la ei – «Era să omorâți copilul, animalelor!» Nimeni n-a zis nimic. Acum mă gândesc în ce disperare trăiam pe vremea aia... Dar tot nu mi pot suporta cozile. Din ziua aia, nu m-am mai dus la lapte. Mi-am luat și bătaie pentru asta, dar am refuzat categoric”.

(A consemnat Andreea SMINCHIE)

Din amintirile cancelarului vest-german Helmut Kohl

(Urmare din pag. 1)

Reproducem în continuare fragmente despre evenimentele care au avut loc în Republica Democrată Germană la începutul lunii octombrie 1989 și despre sprijinul acordat de Helmut Kohl conaționalilor săi din spatele Cortinei de Fier, așa cum le-a rememorat acesta după căderea regimurilor comuniste. (Petre OPRIS)

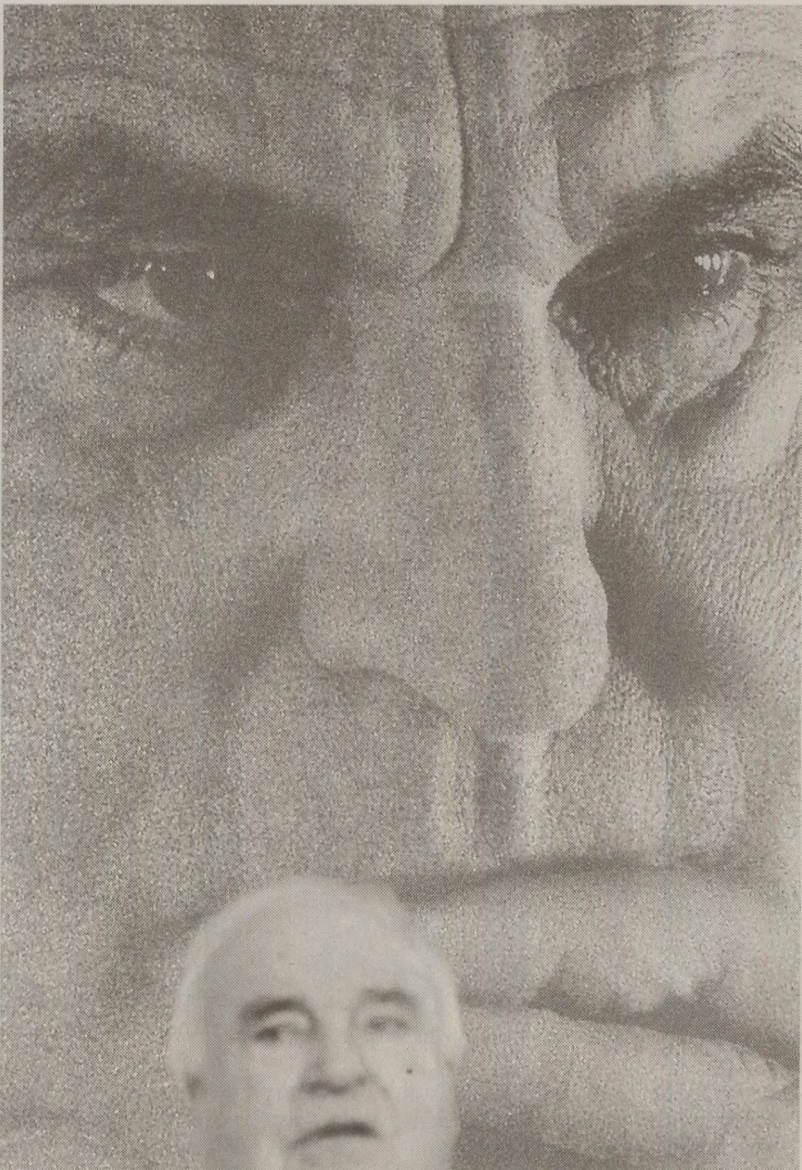
În aceste zile de octombrie, deocamdată nici nu poate fi vorba de vreo schimbare de atitudine a regimului PSUG (Partidul Socialist Unit German – n.r.). Berlinul de Est închide și mai tare capacul cazanului în fierbere care se afla oricum sub o înaltă presiune. Circulația fără pașaport și viză a cetățenilor RDG în Cehoslovacia este suspendată pentru a împiedica curentul continuu de refugiați. Urmarea a fost că mai mulți refugiați (est-germani, care staționau temporar în Cehoslovacia și doreau să ajungă în RFG, via Ungaria, apoi Austria – n.r.) s-au înecat în Dunăre încercând să o treacă înot spre Ungaria.

Situația se acutizează când Gorbaciov sosește în Berlinul de Est la festivitățile prilejuite de cea de-a 40-a aniversare a întemeierii statului PSUG (corect: RDG – n.r.). Cei mai mulți germani din RDG și-au pus speranțe în el și în perestroika sa. Și, iată, acum Gorbaciov se află printre ei și se lansează în aluzii la adresa lui Honecker (liderul PSUG – n.r.) atunci când, așa cum s-a întâmplat în fața monumentului „Noul Corp de Gardă” (Neue Wache) de pe (bulevardul berlinez – n.r.), „Unter den Linden”, pronunța faimoasa și plină de semnificație frază: „Cine vine prea târziu va fi pedepsit de viață”. Astfel de cuvinte din gura omului politic nr. 1 al Uniunii Sovietice îi încurajează pe oameni (din RDG – n.r.) să-și manifeste tot mai deschis nemulțumirea lor profundă (față de regimul condus de Erich Honecker – n.r.).

În seara zilei de 7 octombrie, Berlinul de Est trăiește o uriașă demonstrație. Dar nu numai acolo ies oamenii pe stradă cu miile, ci peste tot în țară: la Dresden, Chemnitz, Halle, Erfurt, Potsdam sau Leipzig. Cu fiecare zi sunt tot mai mulți. Cu toată bucuria provocată de voința de libertate manifestată aici atât de impresionant, la Cancelaria Federală (de la Bonn, în RFG – n.r.) crește îngrijorarea față de o posibilă intervenție a organelor de securitate (din RDG împotriva demonstrațiilor – n.r.), ceea ce ar conduce în mod inevitabil la o baie de sânge. Neînduplecarea lui Honecker pare să justifice astfel temerile. În cursul unei întâlniri cu vicepreședintele Consiliului de Miniștri al Chinei, Yao Yilin, Honecker reafirmă rolul conducător al PSUG și anunța continuarea cursului de până acum.

„Noi, cei din partea liberală a Germaniei, afirmă Kohl, nu puteam tăcea față de o astfel de evoluție. La 9 octombrie am dispus, în calitatea mea de președinte al UCD (Uniunea Creștin-Democrată – n.r.), să fie difuzată o declarație în care numeam festivitățile organizate la comandă cu prilejul celei de-a 40-a aniversări a RDG drept „zile ale consternării naționale”. În declarație se spunea: „În timp ce conducerea PSUG sărbătorește prin marșuri cu făclii, defilări în pas de front și parăzi militare, opinia publică mondială este martora împărțirii de către poliție și securitatea de stat, prin forța brutală, a unor demonstrații pasnice”. Și mai departe: „Inchisori supraaglomerate, numeroase persoane rănite, o preocupare permanentă, luând caracterul unei mișcări, vizând plecarea din RDG, sunt astăzi simboluri ale unui sistem autoritar rigidizat, care încerca să-și asigure puterea numai prin represiiune în interior și prin izolare pe plan extern. Ele sunt în același timp expresia unei adânci nesiguranțe a celor care au răspunderea în Berlinul de Est.”

„Eu mi-am exprimat simpatia și solidaritatea, evocă retrospectiv cancelarul, cu oamenii din RDG care voiau să facă uz de drepturile lor firești de cetățeni ai statului, ieșind pe stradă pentru mai multă libertate și pentru drepturile omului. I-am asigurat că guvernul federal va sprijini toate forțele reformatoare care se pronuntau pentru respectarea demnității omului și

În octombrie 1989, Helmut Kohl, cancelarul vest-german, a criticat public a 40-a aniversare a RDG FOTO: AFP

care doresc să-și hotărască singure viitorul. În prezent, știm mai exact decât atunci, grație unui studiu al Oficiului Gauck – creat pentru administrarea actelor STASI –, cât de departe era gata să meargă conducerea RDG față de propria populație. Chiar în toamna anului 1989, cu puțin timp înainte de căderea Zidului, au fost elaborate planuri pentru lagăre de izolare și internare: urma să fie actualizate listele cu nume de persoane din opoziție care să fie arestate. În această planificare au fost cuprinse persoane care au criticat deschis regimul, dar și zeci de mii de compatrioți pe care potențaii îi suspectau din alte motive.”

Fragment din Helmut Kohl, Am vrut unitatea Germaniei. Mărturii consemnate de Kai Diekmann și Ralf Georg Reuh, Institutul European, Iași, 1999, p. 82-83.

DIN ARHIVA CC AL PCR

Mărturia lui Nicolae Ceaușescu despre festivitățile de la Berlin

Stenograma ședinței Comitetului Politic Executiv al CC al PCR din ziua de 12 octombrie 1989

Ședința a fost prezidată de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român. (...)

Punctul 4
Informare cu privire la întâlnirile avute de tovarășul Nicolae Ceaușescu cu ocazia festivităților de la Berlin prilejuite de cea de-a 40-a aniversare a întemeierii Republicii Democrate Germane.

Tov. Nicolae Ceaușescu: Din presă, tovarăși, cunoașteți cum s-au desfășurat lucrurile. Ceea ce aș dori eu să subliniez este că, în general, întreaga sărbătoare s-a desfășurat într-o atmosferă foarte bună. Manifestările care au avut loc la 6 octombrie, seara, ale tineretului, care au durat aproape 3 ore, au fost foarte combative. Sigur, parada militară este paradă militară – dar eu nu mă refer acum la aceasta.

Republica Democrată Germană are realizări mari și, de fapt, ocupă locul 10 în rândul țărilor dezvoltate. Poziția partidului și guvernului este o poziție fermă, clară, în apărarea socialismului, în dezvoltarea construcției socialiste, împotriva politicii revanșarde din Republica Federală Germania și împotriva oricărei amestec în treburile interne.

Ați citit din cuvântarea lui Honecker. Am avut o întâlnire și o discuție foarte bună cu Honecker, dar am discutat și cu alți tovarăși din conducerea partidului.

Și, în general, am constatat o poziție foarte bună și foarte fermă în toate problemele și deplină unitate în problemele construcției socialiste, în problemele generale internaționale.

Din comunicat sau din informarea de presă s-a făcut o scurtă sinteză.

Sigur, noi trebuie să dăm în comunicatul nostru o înaltă apreciere acestei sărbători, a marilor realizări obținute de Republica Democrată Germană și o poziție fermă în construcția socialismului, în lupta pentru dezaștere, pentru pace, pentru dezvoltarea colaborării și solidarității țărilor socialiste, a partidelor comuniste, în spiritul celor ce sunt cuprinse în comunicat.

De asemenea, am avut cu vietnamezii o întâlnire foarte bună și comunicatul este foarte bun. Ei au o poziție foarte, foarte fermă și sunt foarte serioși și ei preocupăți de stările de lucruri existente. În comunicat, de asemenea, să se reflecte acest lucru.

Ați văzut, am o întâlnire cu Jivkov; cu conducătorul partidului din Yemen. De asemenea, și ei sunt printre țările care doresc să meargă pe calea socialismului și, totuși, sunt preocupați și au o poziție fermă în apărarea socialismului împotriva oricăror intervenții imperialiste.

În comunicat, ați văzut am discutat – așa, în treacăt, pentru că timpul nu ne-a permis

și cu restul delegațiilor din țările socialiste – și cu chinezii, și cu coreenii. De asemenea, cu mongolii, cu cehii, inclusiv cu președintele Ungariei. Repet, am avut discuții, însă acestea nu în cadrul unor întâlniri speciale, ci în cadrul obișnuit. Sigur, și cu Gorbaciov am avut discuții, nu însă o întâlnire, și cu polonezii am avut discuții.

Pe ansamblu, pozițiile noastre sunt, în general, apreciate în mod deosebit în marea majoritate a țărilor.

Deci se poate spune că, cu prilejul vizitei și participării la aceste festivități, și discuțiile au fost bune și au înțeles necesitatea de a intensifica colaborarea cu țările socialiste, cu partidele comuniste, de a lua poziție fermă față de orice acțiuni a cercurilor reacționare imperialiste, de amestec, de destabilizare a țărilor socialiste.

În acest cadru aș dori să mă refer la faptul că, după încheierea festivităților, din nou cerurile reacționare din Republica Federală Germania au organizat unele manifestări împotriva Republicii Democrate Germane. Sigur, acolo este o situație – anual, 7-8 milioane de oameni din R.D. Germană merg în vizită în R.F. Germania. Practic, ei spun că este zid. Dar nu există nici un zid, și din R.F. Germania merg în R.D. Germană milioane de oameni, și, deci, au găsit prilejul să organizeze unele manifestări, cu caracter reacționar, care au fost puse la punct, au fost luate măsuri.

Consider că este necesar, și chiar în referirile pe care le facem la vizită și rezultatele ei, și în cele ce am constatat, să ne referim și la acțiunile cercurilor revanșarde din R.F. Germania împotriva R.D. Germane și să condamnăm toate aceste încercări care sunt în contradicție cu principiile de la Helsinki, cu principiile dreptului internațional, cu Carta ONU și nu pot să servească dezvoltării colaborării. Dimpotrivă, amintesc de perioada „războiului rece” și în multe privințe depășesc perioada „războiului rece”.

Și să ne exprimăm deplina solidaritate cu partidul, cu guvernul, cu poporul Republicii Democrate Germane în toate domeniile, în lupta pentru socialism, în politica internațională.

Aceasta legat de acest lucru. Dacă aveți ceva de spus? Dacă sunteți de acord? (Toți tovarășii sunt de acord) (...)

Suntem ferm pe pozițiile socialismului revoluționar științific, ferm pentru apărarea socialismului care se realizează în condițiile concrete din fiecare țară. De mult am criticat „modelele”, le-am înlăturat. Cunoașteți. Dar aceasta nu înseamnă renunțarea la socialism. Dimpotrivă, aplicarea fermă a principiilor socialiste!

Nici o țară socialistă nu are nevoie să copieze acum capitalismul. În primul rând, că l-a avut și știu ce reprezintă: nu de șomeri au nevoie, nu de săraci. Noi nu de șomeri și de săraci avem nevoie, pentru că așa nu intrăm în rândul civilizației. Nu cu șomeri și cu săraci se înaintează spre civilizație! Aceasta înseamnă, dar respingând orice condiții, orice capitulări sau concesiile care dăunează socialismului, independenței și suveranității țării.

Acționează, tovarăși, sunt câteva concluzii desprinse din toate întâlnirile, din toate discuțiile pe care le-am avut cu alți delegați – și la Berlin – și cu diferiți oameni care au venit în țara noastră, cu diferite personalități.

Cred că acestea trebuie să fie bine înțelese și fiecare în domeniul său, în relațiile pe care le are, trebuie să promoveze ferm și activ politica și principiile noastre în toate domeniile. Uite, acestea am vrut să spun în legătură cu toate aceste probleme.

Arhivele Naționale, Fond CC al PCR – Secția Cancelarie

Pentru Ceaușescu nu existau „Războiul Rece” și „Zidul Berlinului”

(Urmare din pag. 1)

„În acest cadru, aș dori să mă refer la faptul că, după încheierea festivităților (de la Berlin, desfășurate cu prilejul împlinirii a 40 de ani de la proclamarea RDG – n.r.), din nou cerurile reacționare din Republica Federală Germania au organizat unele manifestări împotriva Republicii Democrate Germane. Sigur, acolo este o situație – anual, 7-8 mil-

ioane de oameni din RD Germană merg în vizită în RF Germania.

Practic, ei spun că este zid. Dar nu există nici un zid și din RF Germania merg în RD Germană milioane de oameni, și deci au găsit prilejul să organizeze unele manifestări cu caracter reacționar, care au fost puse la punct, au fost luate măsuri.”

Astfel, Nicolae Ceaușescu pune sub semnul întrebării, într-un mod greșit, existența „Zidului Berlinului”

și a problemelor în relațiile dintre RFG și RDG. „Zidul Berlinului” a fost înființat la 13 august 1961 de liderii comuniști din RDG, cu acordul sovieticilor, pentru a bloca exodul cetățenilor est-germani în RFG.

Demolarea sa de către locuitorii capitalei germane s-a produs după redeschiderea circulației normale între cele două părți ale Berlinului (9 noiembrie 1989).

Dr Petre OPRIS

Procesul Laszlo Tokes (4)

Fila 11:
RSR
Judecătoria Timișoara
Dosar nr. 9001/1989
din 6.10.1989
Către Tokes László,
Str. Timotei Cipariu nr. 1 ap. 1 –
Timișoara 1900

În vederea soluționării acțiunii civile introduse la Judecătoria Timișoara de reclamanta Episcopia Reformată Oradea, reprezentată prin episcop D. László Papp, prin care vi se cere evacuarea din locuința pe care o dețineți în municipiul Timișoara, Str. Timotei Cipariu nr. 1 ap. 1, imobil înscris în c.f. 4536 Timișoara, vă aducem la cunoștiință că până la termenul din 20 octombrie 1989, pentru când s-a amânat judecata conform solicitării dvs., spre a vă pregăti apărarea, să depuneți copia titlului locativ în baza căruia ocupați apartamentul mai sus

arătat, precum și toate actele de care înțelegeți să vă folosiți în acest litigiu.
Președinte **Grefier**
D. Diaconescu **C. Recheșan**

Fila 12:
Republica Socialistă România
Judecătoria Timișoara
Dosar nr. 9001/1989
Încheiere
Ședința publică din 6.10.1989
Instanța compusă din:
Președinte Dănuț Diaconescu
Judecător Dorian Damian
Grefier Cornelia Recheșan

Pe rol se află judecarea acțiunii civile formulate de reclamanta Episcopia Reformată Oradea împotriva părutului Tokes László, pentru evacuare.

La apelul nominal făcut în ședință publică nu se prezintă nimeni. Procedura necompletă cu reclamanta prin nerestituirea procesului-verbal de

înmănare a citației.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință apoi s-a constatat că la data de 4 oct. 1989 s-a depus prin registratura instanței o cerere de amânare semnată de părăt, în vederea angajării unui apărător.

JUDECĂTORIA
Văzând lipsa de procedură de citare cu reclamanta și cererea de amânare formulată în scris de părăt pentru pregătirea apărării, constată întemeiată cererea și în consecință
DISPUNE

Amână judecarea pricinii la 20 octombrie 1989 completul 3, sala 59, pentru când va fi citată reclamanta și părătul, cu mențiunea: „La interogator” și se va face o adresă părutului cu mențiunea de a prezenta titlul locativ privind imobilul, din a cărui evacuare i se cere.

Dată și citită în ședință publică din 6.10.1989.

DIN ARHIVA MINISTERULUI DE EXTERNE

Reformiștii bulgari criticau ritmul lent al schimbării

Nota Ambasadei României la Sofia
Către Ministerul Afacerilor Externe

Tovarășului Lucian Petrescu,
Potrivit informațiilor pe care le deținem, Stanko Todorov, președintele Adunării Naționale a Bulgariei, a adresat recent Biroului Politic al CC al PCB o scrisoare în care își exprimă insatisfacția față de faptul că procesul de restructurare a vieții social-politice și economice se desfășoară prea lent, că nu se constată progrese pe calea democratizării, aplicării principiilor

autoconducerii și autofinanțării și a creșterii reale a atribuțiilor organelor locale, că se amână în mod nejustificat modificarea Constituției ș.a.

În mod deosebit, el s-a referit la faptul că, în condițiile în care țara este condusă prin hotărâri adoptate la ședințe închise ale Biroului Politic al CC al PCB, prin decrete ale Consiliului de Stat și prin acte normative elaborate de Consiliul de Miniștri, Parlamentul este redus la rolul de mașinărie de adoptat legi, ceea ce constituie o încălcare a hotărârilor Congresului

al XII-lea al PCB și a altor documente de partid privind sporirea participării maselor și a organelor alese de acestea la elaborarea politicii interne și externe. Circulă ideea că Stanko Todorov va fi schimbat în curând din funcția pe care o deține.

Vasile Pungan
Document din volumul: 1989 – Principiul dominoului. Prăbușirea regimurilor comuniste europene, Ediție de: Dumitru Preda și Mihai Relegan, București, Editura Fundației Culturale Române, 2000, p. 213

ECONOMISEȘTI și CITEȘTI!

BIBLIOTECA PENTRU TOȚI

O colecție de literatură românească

În fiecare miercuri, numai cu

JURNALUL NAȚIONAL

CEL MAI CITT ZIAR DE CALITATE

www.jurnalul.ro

10,9

LEI

Copile se distribuie la chioșcuri sau cu abonamentul Jurnalul PLUS și Jurnalul cu Carte.

AICI RADIO EUROPA LIBERĂ!

DREPT DOAR LA MUNCĂ ȘI LA „ȚINE-ȚI GURA!”

La 6 octombrie 1989, postul Europa Liberă dădea citire unei noi scrisori venite din România, în care un cetățean își exprima nemulțumirea față de condițiile de trai din țară. Lectura textului i-a aparținut lui Constantin Mărculescu.

„Sunt un cetățean român, trăiesc în această țară minunată, frumoasă și bogată, cărmuită de un neprinceput, un încăpățânat șiret cu nu știu câtă carte, dar înzestrat cu două licențe și, la vârsta de 71 de ani, cu un trecut revoluționar de aproape 60 de ani (cum ni s-a spus cu ocazia zilei sale de naștere). Armele acestui conducător sunt minciuna și bulldozerul. Cu prima a reușit să compromită țara noastră în străinătate, iar cu a doua să distrugă urmele trecutului, să nenorocască populația sărăcind-o. Cartiere întinse, unde pe lângă case erau grădini unde se cultivau legume și zarzavaturi, iar la țară gospodării unde se creșteau păsări, vaci, porci, cai au fost demolate. Destui proprietari de locuințe au fost mutați forțat în blocuri de beton, toate construite ca niste cutii de chibrituri, primind o despăgubire care nu acoperă nici valoarea construcțiilor gospodăriilor anexe. Dintre cei evacuați forțat, unii s-au sinucis, alții au făcut hemoragie cerebrală, alții și-au pierdut mințile. Pensile și salariile s-au majorat, dar prețurile de cumpărare s-au ridicat în medie cu 150%. În magazine, începând din toamna anului trecut, nu se mai găsesec mameuri, chiloți bărbătești, cio-rapi de damă, deloc. Fasole, orez, grîș, brânză, paste făinoase, când se dau pe cartelă, se dau numai câte 500 de grame. Se dau cartele pentru carne și ouă, o jumătate de kilogram de carne pe lună și șapte sau, rar, 10 ouă, dar se dă în comerț o foarte mică cantitate și majoritatea populației rămâne fără carne și ouă. Cine a reușit să cumpere a stat la rând toată noaptea în fața magazinului. Se întâmplă des să stăm la cozi în speranța că se va aduce marfă, dar peste cinci-șase ore de așteptare plecăm acasă cu plasa goală. Mulți oameni leșină în timp ce stau la coadă. De câteva luni nu se mai vinde nici „nechezo!” (un amestec cu foarte puțină cafea și restul nu se știe ce), mereu, mereu dispare câte ceva. Tiranul Ceaușescu numește această stare de groază „suntem în pragul epocii de aur”. Noi cei 23 de milioane știm că el este deja în „epoca de aur” cu CEC nelimitat, cu fermă la dispoziție și magazinele speciale aprovizionate cu toate bunătățile și tot ce produce industria ușoară a țărilor civilizate. Dar asta sunt pentru el și ei, care ne forțează să trăim ca scâlvi. Noi avem dreptul numai la muncă și „ține-ți gura!”. Nimeni nu știe pentru ce lucrează, se reține din salarii partea „socială” și procentul aferent pentru nerealizarea planului. Aproximativ tot ce se fabrică merge la export, în țară rămâne ceea ce nu corespunde. Într-adevăr, rafturile nu sunt goale. Locul cel mai mare îl ocupă cutiile importate din Coreea, care conțin raci tăiați în felii. Acestea se prăjesc în ulei

În scrisori anonime către posturile de radio occidentale, românii criticau și demolările din București

din care primim numai o jumătate de litru pe lună. Cartofi, trei kilograme, de multe ori sunt de mărimea unei nuci mici. Pe rafturi mai sunt: gogo-nele și ardei în saramură, ștuleți de porumb în borcane mari, compot de prune și bulion. Conservele de pește și gemurile au dispărut de anul trecut. Câteodată se vând pachete cu morcovi, ardei, roșii și oase goale. E o artă cum pot lua absolut toată carnea de pe oase. Câteodată se găsește salam din soia, apă și ceva amestec de carne și măruntaie de animale. În asemenea cazuri e nebulie la cozi. Într-adevăr a introdus revoluția în agricultură. Un „tovarăș de la Agricol” mi-a explicat în ce constă aceasta: pentru un om normal este de necrezut. Mai degrabă ar trebui spus „revoltător” este faptul că la stabilirea unei oarecare cantități nu mai e nevoie de cântar, ci de o mașină de calculat. Să luăm ca bază grăul: se numără câte boabe intră într-un kilogram de grâu. Aceasta se înmulțește cu numărul kilogramelor cât s-a dat pentru însemnarea terenului destina-t pentru cultura grăului din județ. Se alege firul cel mai încărcat cu spic, din nou se numără boabele și sunt înmulțite cu numărul firelor rezultate dintr-un spic de grâu. Aceasta se înmulțește cu numărul total al boabe-lor însemnate. Rezultatul obținut se împarte la numărul hectarelor însem-nate în județul X. Cifra obținută este difuzată oficial la radio, televizor,

ziare și în toate comunicatele oficiale. Așa se face că rezultatul se comunică chiar înainte de seceriș, în unele cazuri. Excepție nu există, așa se pro-cedează la absolut toate culturile. Ei, nu e ceva revoluționar? Revoluționar ă la Ceaușescu! Mai avem și o revoluție culturală denumită „Cântarea României”, mai potrivit ar fi, și noi așa îi spunem, „Cântarea lui Ceaușescu”. Să ia dicta-torul la cunoștință că, atunci când este difuzat acest program, în toată țara se închid aparatele, ne-am săturat, ne vine rău când îi auzim declamând poeziile și cântecele. Care sunt actorii care refuză să declame prostiile elogiase la adresa lui Ceaușescu și a soției lui. Dar să-l auziți pe el când citește o dare de seamă, normal, formulată de alții și să-l auziți vorbind liber: el se admiră cât de mult a vorbit, dar ce spune în două ore, cu o mică pregătire de bază, s-ar putea spune în șapte minute. E rău să-l ascuți, dar să vezi cum agită mâinile. Omul cu vocabu-lar redus vorbește așa: ce nu știe cum să exprime cu gura ne proaspăt stal la coadă, de asemenea. Mierea de albine care cu circa trei ani în urmă era 36 de lei pe kilogram, acum se vinde cu 100 de lei. Deci are dreptate Ceaușescu: „S-a ridicat nivelul de trai”.

Când călătorești prin țară poți vedea dezastrul. Sistemul de irigare nu funcționează. Pe întinderi cât vezi

departe. Cine îndrăznește să spună un cuvânt, se știe cum se procedează. Ar trebui ca atunci când mănâncă bună-tăți să fie cu gândul la cele 23 de mi-lioane care nici fasole, nici mălai, nici mămăligă nu mai au pe masa lor. Să se gândească la tineretul din țară, care a învățat să mintă din fragedă copilă-rie. Sunt învățați copiii să mintă prin pociturile de poezii și cântece fabrica-te pe bandă. De foarte multe ori nu se găsește în magazine nici o bomboană. Când sunt, sunt cumpărate pentru a fi folosite în loc de zahăr. La fel și raha-tul. Dacă nu ai ce da la un medic, nici nu te ia în seamă. Medicamentele ne-cesare nu le găsești, larna trecută a fost o epidemie de gripă, iar în farmacia nu s-a găsit nimic. Pe sub mână îi se oferă dacă ai să dai ceva în schimb: cafea, benzină, articole de toaletă, carne, alimente și ... bani. Unii dintre cei care lucrează la magazinele de toate felurile se servesc reciproc din ce se dă spre vânzare. Pentru marile public rămâne aproape nimic. În piață se vinde telemeaua cu 60 lei pe kilogram și cașul cu 80 de lei pe kilo-gram. Pentru caș proaspăt stal la coadă, de asemenea. Mierea de albine care cu circa trei ani în urmă era 36 de lei pe kilogram, acum se vinde cu 100 de lei. Deci are dreptate Ceaușescu: „S-a ridicat nivelul de trai”.

Când călătorești prin țară poți vedea dezastrul. Sistemul de irigare nu funcționează. Pe întinderi cât vezi

cu ochii pail crescute la 60-70 cm, ars de soare, porumbul fără știulete. Corupția este foarte dezvoltată. După ce va pleca Ceaușescu va fi f. f. greu să se revină la normal. Săliile de spectacol sunt aproape goale, piesele prezentate nu interesează pe nimeni. Când este vreun cântăreț sau dirijor renumit merg câțiva, care de dragul spectacolului riscă să răcească stând ore în șir într-o sală neîncălzită. Aceasta este revoluția culturală. Întâi a spus că nimicește satele să obțină teren agricol, când i-a fost dovedit că e o concepție greșită, a întors placa și a început papagalicește să vorbească despre modernizarea satelor. Nicidecum, vrea să strângă populația sătească în „cazărmi” să mănânce la bucătării comune, desfi-ințând astfel gospodăriile particulare. Și acesta este un pas spre „epoca de aur”? Ceaușescu pur și simplu vrea să radă trecutul de pe fața pământului. Din cântecele populare a rămas numai melodia, textele sunt mult schimbate, în unele este introdus numele lui și binele ce-l face. Acest „aur” este o nenorocire pentru noi, un mare dezastru. Întotdeauna face altceva decât spune”.

Semnează un mare grup de cetățeni români. Arhiva Open Society (Budapesta), Institutul de Cercetare al Radio Europa Liberă, secția română

ROMÂNIA ÎN PRESA INTERNAȚIONALĂ

Cultură și represiune în România

(Urmare din pag. 1)

De-a lungul timpului, Dumitru Mazilu a fost un birocrat cu o carieră strălucită servindu-l în trecut pe conducătorul Nicolae Ceaușescu și tot ce reprezenta «despotismul feuda-l, represiunea barbară, opre-siunea, umilinta și sclavagismul» pe care le acuză astăzi. A fost promovat în posturi de conducere, în Minis-terul de Externe și în Consiliul de Apărare al Statului. Acum este reținut la domiciliu, transformat în «erou al poporului» pentru toți cei care luptă pentru respectarea drepturilor omului în Europa de Est și în dușmanul numărul unu al atot-puterniciei Securității (poliția politică a lui Ceaușescu), care îi spionează mișcările, inclusiv amenințându-l cu moartea pentru că a denunțat într-unul dintre rapoartele sale cele mai dure «regimul dementei» impus în România.

amintiri

PENTRU TOATE ANOTIMPURILE, PENTRU TOATE VÎRSTELE

Stofe „Dorobanțul” din lînă pură, lînă în amestec cu fibre chimice sau din fibre chimice 100 la sută, cu finisaje supe-riore, într-o variată gamă de culori și desene.

Interviu: Lavinia Betea, „DOROBANȚUL” Ploiești, strada Mircea cel Bătrîn nr. 118

Transformarea lui Mazilu s-a pro-dus treptat, de la numirea din 1985 în funcția de raportor special pentru subcomisia ONU pentru drepturile omului – cea de prevenire a discrimi-nării minorităților – această numire plasându-l automat pe lista «suspec-ților», autoritățile române împiedî-cându-l să părăsească țara când sub-comisia i-a solicitat prezența fizică pentru prezentarea raportului.

Prin dezinformare și minciuni, regimul lui Ceaușescu a scăpat de sus-piciuni. Pentru a justifica reținerea lui Mazilu în țară s-au invocat afecțiunile cardiace ale acestuia care îl împiedică să călătorească.”

Critici venite de la București

Acuzele ONU au continuat să apară, iar anul acesta responsabili cu propa-ganda intitulată „Titanul între titani”

(Ceaușescu) au trimis la subcomisie o colecție de articole din anii ’70 se-mnate de Mazilu, în care acesta îl lauda pe conducător și politica sa. Pentru București este clar că astfel de schimbări radicale nu pot surveni decât în cazul unei persoane ale cărei „capacități intelectuale și integritate moarală nu îi permit” să finalizeze un raport precum cel solicitat de sub-comisia formată din 26 de experți independenți numiți de țările lor.

Acuzele aduse lui Mazilu au dus la o petiție adresată Tribunalului Inter-național de Justiție de la Haga de organisme ONU (în special Consiliul de Asistență Economică și Socială), pentru a se decide dacă funcționarul are imunitate. Mazilu a finalizat, to-tuși, raportul având ca subiect promova-re, promovarea și restaurarea dreptu-rilor naționale, internaționale și re-gionale ale omului. „Prevenirea dis-criminării copiilor: drepturile omului și ale tineretului”, la care a adăugat o anexă de 19 pagini dedicate situației din țara sa.

După denunțarea din luna martie a celor șase foști oficiali români – printre care membrii cu vechime ai Biroului Politic și un fost ministru de Externe –, Mazilu a devenit cel mai avizat denunțător al abuzurilor regimului. Oprobiul la care este supus regimul politic român de toate forurile internaționale pentru viola-rearea drepturilor omului a transfor-mat cazul Mazilu într-un simbol al denunțărilor politicii lui Ceaușescu. În intervenția sa din luna februarie din fața subcomisiei ONU de la Gene-va, vorbind despre distrugerea cultu-rală din România, ministrul spaniol Francisco Fernández Ordóñez a vor-

bit despre cazul concret «al unuia din-tre experții acestei comisii, domnul Mazilu, care se vede privat de dreptul de a ieși din propria sa țară».

El Pais de la 6 octombrie 1989 aborda, de asemeni, situația rapor-torului ONU pentru România și publica sub titlul „Eu acuz” pasaje ample din textul redactat de Dumitru Mazilu pentru subcomisia internațională.

Ajutor ONU pentru cei 21.000 de refugiați români

Tot despre situația drepturilor omului, mai ales situația refugiaților din România, relata într-un articol din Le Monde, de la 6 octombrie 1989, Vichniac Isabelle.

„În ajunul deschiderii celei de-a 40-a sesiuni a Comitetului Executiv al Înalțului Comisariat ONU pentru refugiați, înaltul comisar, Jean-Pierre Hocke, a reputat un succes de marcă: semnarea a două acorduri cu un prim-ministru al unei țări membre a Pactului de la Varșovia, și anume Ungaria. Unul din acorduri se referă la cei 21.000 de refugiați din România, celălalt prevăzând deschiderea la Budapesta a unei reprezentanțe a Înalțului Comisariat ONU pentru refugiați.

Până în prezent, cu excepția Iugoslaviei, toate țările Europei de Est au evitat comisaritul ONU pentru refugiați, neputându-șierta faptul că a avut ca primă misiune asistența pen-tru cei care fugeau din țările cu regimuri comuniste. În prezent

guvernul maghiar tocmai a aderat la convenția internațională din 1951 și la protocolul din 1967, referitor la statu-tul refugiaților.

La rândul său, Înalțul Comisariat ONU pentru refugiați a lansat în luna mai a acestui an un apel către comu-nitatea internațională pentru finan-țarea unui program de 5,2 milioane de dolari care să sprijine persoanele refugiate în Ungaria; până în prezent s-a strâns numai 1 milion de dolari.

Reprezentantul ministerului de Interne maghiar, domnul Gal, a pre-cizat că o parte a refugiaților din România consideră Ungaria o țară de tranziț. 3.000 de persoane din cele care au sosit în Ungaria începând cu anul 1987, au plecat apoi în Canada, SUA sau Danemarca. Integrarea românilor în Ungaria este ușoară, deoarece nu vorbesc limba țării. Din totalul de 2.600 de refugiați sosiți luna trecută în Ungaria, 800 sunt de origine română, 200 de origine ger-mană și 1.600 de origine maghiară.

Această deschidere a Ungariei, care lasă să se intrevedă alte azezi-uri ale țărilor comuniste, va influ-ența oare țările donatoare și țările gazdă, într-un moment în care Înal-tul Comisariat ONU pentru refugiați trece prin cea mai mare criză finan-ciară din ultimii 40 de ani? Este de dorit, deoarece numărul de refu-giați din lumea întreagă crește con-tinuu (aproape 700.000 în ultimul an, în principal în Cornul Africii), în timp ce contribuțiile primite de Înalțul Comisariat ONU pentru refu-giați – care sunt volun-tare – s-au plafonat.”

anunțuri

CERERI ȘI OFERTE DE SERVICIU
Căutăm persoană îngrijire bătrână bolnavă, imobilizată, zona Balotești.
Întreprinderea Electromagnetica București încadrează – ingineri în spe-cialitățile mecanică, electronică, auto-matică, stenodactilograf, portari, fochiști, forjor, compresoriști, zidari.
IDEB, cu sediul în Bd. 1 Mai 41-43, Sector 1, încadrează de urgență paz-nici cu domiciliul numai în Munici-piul București sau Sector Agricol Ilfov, lăcătuș mecanic având și autorizație de sudor autogen și electric, instalator autorizat pentru instalații gaze și apă.

VÂNZĂRI
Vând televizor color, diagonală de 61 de centimetri, difuzor, căști, radio-

casetofon auto stereo Panasonic și minicalculator 24 de funcții.
Vând cameră video sigilată, casete sigilate, apartament două camere, etaj 2, Drumul Taberei.
Vând garsonieră în zonă ultracen-trală, etaj 1, bloc vechi cu încălzire cen-trală.

CUMPĂRĂRI
Cumpăr apartament bloc sau la vilă (exclus lemne), în zonele Floreasca, 1 Mai, Dorobanți sau împrejurimi.
Cumpăr birou stil florentin și cana-pea extensibilă model deosebit.
Cumpăr player cu înregistrare, si-gilat și calculator Sinclair Spectrum.
Cumpăr mașină de spălat cu pro-gram și mașină electrică de cusut.

tv 6 octombrie 1989

19:00 Telegenral
19:30 Partid și țară – o unică voință Deplină aprobare de întregul nos-tru partid și popor a propunerii privind realegerea tovarășului Nico-lae Ceaușescu în înalta funcție de se-crerar general al Partidului Comunist Român și a documentelor pentru Congresul al XIV-lea
19:45 România în lume. Documen-tar. Redactor Florin Mitu
20:05 În dezbatere: Documentele pentru Congresul al XIV-lea al Par-tidului Comunist Român. Dezvoltarea economico-socială în profil teritorial. Redactor Alexandru Popescu
20:25 Copiii cântă patria și partidul Program literar-muzical-coregrafic

în interpretarea unor formații pio-nierești și ale șoimilor patriei, laure-ate ale Festivalului Național „Cântarea României”. Redactor Grațiana Raiu
20:45 În dezbatere: Documentele pentru Congresul al XIV-lea al Par-tidului Comunist Român
Generalizarea învățământului de 12 ani, etapă decisivă în evoluția școlii românești. Redactor Ion Chiulescu
21:05 Republica Democrată Ger-mană astăzi. Reportaj de Cornelius Roșianu și Vasile Costin
21:20 Univers, materie, viață. Emi-siune de educație materialist-științifi-că. Redactor Andrei Banc
21:50 Telegenral
22:00 Închiderea programului

vreimea

Vremea s-a încălzit ușor. În cea mai mare parte a zilei, cerul a fost înnorat și s-au înregistrat ploi sub formă de aversă mai ales în centru, sud și vest. Vântul a suflat slab până la moderat, cu unele intensificări în zonele de po-diș și de munte. În depresiuni s-a se-mnalat ceață, îndeosebi în cursul dimi-neții. Temperaturile maxime au fost cuprinse între 16 și 21 de grade, iar mi-

nimele nocturne între 6 și 10 grade. În Capitală, vremea s-a mai încălzit, dar cerul a rămas parțial noros. Au continuat să cadă precipitații, mai ales în cursul nopții și dimineții. Vântul a suflat slab până la moderat, cu intensificări de scurtă durată. Tem-peratura maximă s-a situat în jurul valorii de 22 grade, iar minima noc-turnă a coborât până la 10 grade.

Navigație

ORIZONTAL: 1) Peron pentru ambarcațiuni. 2) Întreprindere de transpor-turi – Barcă romantică. 3) Mișcare circulară a navei – La edec! 4) Arată dăncimea apei – Mijloc de navigație. 5) Partea din stânga a unei nave – Pro-nome. 6) La ieșirea din avion! – Râu în Elveția. 7) Așezare rurală – Conferă sta-bilitatea navei 8). Otgoane! – Aur – Județul Alba în codul rutier. 9) Afluent al Oltului – „Terenuri” de navigație. 10) Vas plutitor.

VERTICAL: 1) Stăvilar – Nelipsită de la bord. 2) Valabilă și pentru navigatori – Diviziune a materiei. 3) Automat – Timbre! 4) Sat în județul Botoșani – Perioadă de timp. 5) Meșteșugar – În tură! 6) Cursă navală internă (abr.) – Loc de acostare a navelor 7) Golf în Oceanul Indian – Adverb de timp. 8) Notă muzicală – Prefix navigabil – Căluț. 9) A înălța – Excepțional. 10) Adăpost pentru nave – Platformă la catarg.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									

Diționar: AAR, AGATON

Informația Bucureștilui, 1989

DIN PRESA EXILULUI

Ultimul tren spre libertate

Cercuri bine informate și demne de încredere din Europa Răsăriteană au dezvăluit că cele 12 trenuri cu refugiați din RDG, care își găsiseră azil în terito-riul diplomatic al Ambasadei Statelor Unite la Praga au putut să se pună în mișcare către Germania Federală numai datorită intervenției personale a lui Mihail Gorbaciov.

Conform acestor cercuri, citate de toate agențiile internaționale de presă care au corespondenți acreditați la Budapesta și la Varșovia, leaderul so-vietic a comunicat omologului său din Germania Răsăriteană, Erich Hon-ecker, că va da curs invitației lui de a participa sâmbătă la festivitățile de-dicate împlinirii a 40 de ani de la crearea RDG numai dacă „până atunci se va rezolva în mod satisfăcător pro-blema refugiaților”. La Praga, numă-rul refugiaților aflați pe teritoriul american, în ciuda eforturilor făcute de Polția cehă, a crescut de la incepu-tul săptămânii, când erau 6.000, până la 12.000 în momentul acționării trenurilor, miercuri. Primul tren cu refugiați ar fi trebuit să plece din Gara Lieben din Praga încă de marți, dar amânarea a fost pretinsă de autorită-țile est-germane „din motive tehnice”. De fapt, Guvernul Honecker a dorit să adopte o serie de măsuri de securitate, după ce au constatat că mii de locui-tori se îndreptau spre gărlile în care trenurile pornite din Cehoslovacia urmau să oprească.

Itinerariul trenurilor a devenit se-

cret de stat, iar primii refugiați care au ajuns în RFG, în Bavaria, au relatat că, în scurtele opriri ale trenurilor pe te-ritoriul Germaniei Răsăritene, vagoa-nele au fost păzite de poliștiți cu câini lupi; în zonele în care linia ferată tre-cea prin aglomerații, era dublată de ambele părți de lanțuri vii de poliștiți și militari și li s-a interzis să înceti-nească viteza pe poduri, la incrușări și la curbe, pentru a se evita ca per-soanele care ajunseseră totuși până la linia ferată să sară în trenuri din mers.

În paralel cu pregătirea marșii pa-rade militare ce urmează să se des-fășoare sâmbătă pe Bulevardul Unter den Linden, în centrul Berlinului Răsăriten, două ambasade străine sunt supuse unei adevărate stări de asediu polițienești: cea a Statelor Unite, unde încăierări între forțele de securitate și mame cu copii care intenționau să pătrundă în teritoriul diplomatic s-au desfășurat în fața obiectivelor de luat vederi ale televi-ziunilor occidentale, dar și cea a Uni-nii Sovietice, unde mii de cetățeni est-germani depun scrisori și petiții adresate personal lui Mihail Gorbaciov pentru a-i ajuta „să fie eliberați din pușcăria est-germană”.

Adevărul (Israel), 6 octombrie 1989 Articol primit prin bunăvoința doamnei Ditzza Goshen, coordonatoarea a Centrului de Studii și Cercetare a Istoriei Evreilor din România de la Universitatea Ebraică din Ierusalim